

gjorde opmærksom paa, at det er af største Vigtighed at kunne imødegaa indtræffende Kriser med en let realiserbar Fond, der er tilstrækkelig til, at Sparekassen ikke skal nødfages til at optage dyre Laan eller paa anden Maade til Skade for Andre foretage en hurtig Inddrivelse hos sine Debitorer. Naar jeg forbigik dette Punkt, var det dels ved en Forglemmelse, men dels begrundet deri, at jeg ikke nu tillægger det saa stor Betydning, som jeg tillagde det, da det blev nedskrevet i Lovforlaget. Jeg maa nemlig give den Anskuelse Medhold, at det er meget vanskeligt i selve Loven at fastsætte et bestemt Forhold, mellem hvad der skal anbringes i faste Eiendomme, og hvad der skal anbringes i let realiserbare Papirer. Det er meget vanskeligt at fastsætte det ved en almindelig Regel, og der er saa meget mindre Anledning til at gjøre det, som denne Regel jo ved mange Leiligheder vil blive brudt, navnlig i Tilfælde, hvor der indtræder en Krise, og hvor man er nødsaget til at benytte den realiserbare Fond, netop til at fyldestgjøre de indløbende Fordringer. Hvad skulde Følgen blive i det Tilfælde, hvis en Regel var fastsat, der nærmere angav Forholdet? Saa maatte jo det, der nærmest indtraf, være det, at den paagældende Sparekasse maatte opgive Midler, der indestode mod Prioriteter, nemlig saa mange Midler, som vare nødvendige for at retablere Forholdet. Det vilde jeg anse for uheldigt. Jeg tror, at det er rigtigt, at der i Vedtagterne bliver optaget en Bestemmelse med Hensyn til dette Punkt, og at der i noget større Almindelighed fastsættes et rimeligt Forhold mellem, hvad der kan anbringes i faste Eiendomme, og hvad der skal anbringes i let realiserbare Papirer. Men det vilde ogsaa kunne ske, uden at derom er givet nogen Bestemmelse i selve Loven, og jeg tvivler ikke om, da Sagen ganske vist har sin Betydning og nu har vaakt megen Opmærksomhed, at det vil blive Gjenstand for Overveelse af de forskjellige Bestyrelser ved Indgivelsen af deres Forslag til Vedtagter, hvad der i den Henseende efter Omstændighederne kan gjøres.

Med Hensyn til Hovedspørgsmaalet, nemlig om Renten, har den ærede Ordfører allerede ansøgt meget vægtige Argumenter for Vibeholdelsen af den Bestemmelse, at Renten ikke maa overstige 4 pCt. Jeg har fra første Færd erklæret og gjentager her, at jeg anser det for Hovedpunktet i hele Loven, og jeg mener, at Loven ikke vil naae sin Bestemmelse, jeg vilde anse den for at ville forseile sin Bestemmelse, hvis man deri gjør nogen Forandring. Det maa erindres, at, hvad det kommer an paa her, er Foranstaltninger, som ere sikrende for, at Sparerne kunne beholde deres Penge, og at den Omstændighed, at en Sparekasse kan virke med lidt større eller lidt færre Midler, at den er istand til at udvide sin Virksomhed noget mere, eller at den maa indskrænke den til noget mindre, er et Bipunkt i Forhold til Hovedhensigten med

Loven, som er, at Sparernes Midler maa sikres paa den bedst mulige Maade; jeg tror ikke, at dette opnaas, naar man giver Sparekasserne Frihed til at konkurrere med Bankerne, og de som følge deraf maa benytte de samme Midler som disse til at erhverve den høiere Rente af Pengene, som gjøres fornøden paa Grund af, at de selv give høiere Rente til dem, der indskyde Penge, thi derved formindstes ganske vist Sikkerheden paa Beføstning af Opnaelsen af at have en større Kapital at manøvrere med.

Møller: Jeg skal gjøre en Bemærkning med Hensyn til det ene Punkt, som jeg tillod mig at sige et Par Ord om igaar, at det gjorde mig ondt at se, at den Bestemmelse, som staar i Lovforlagets § 2 d., at et vist forholdsvis Beløb af Kasserens Midler skulde være anbragt i realiserbare Papirer, ere foreslaaede udeladte. Med Hensyn til, at den ærede Ordfører forundrede sig over at høre denne Ytring af mig, der har været Medlem af Sparekassekommissionen, skal jeg kun henlede hans Opmærksomhed paa Sparekassekommissionens Betænkning Side 19 § 4, som begynder saaledes: „I deres Virksomhed have Sparekassestyrelserne at iagttage Følgende,“ og dernæst hedder det under Nr. 6: „En i Forhold til Sparekassernes Forpligtelser passende Del af dens Midler skal være anbragt i solide og let realiserbare Aktiver.“ Ganste vist er derved ikke sagt, hvormange Procent af Midlerne eller i hvilket Forhold Midlerne skulle være anbragte i realiserbare Papirer, men hvad der gjorde sig gjældende i Sparekassekommissionen, var navnlig, at, naar man havde et tilstrækkeligt Tilsyn fra Statens Side, og man, som ogsaa Sparekassekommissionen har foreslaet, havde Inspektører, som specielt havde at henvende deres Opmærksomhed paa Sparekasserne, vilde et saadant Tilsyn, naar det saae, at en Sparekassestyrelse ikke anvendte tilstrækkelig Forsigtighed med Hensyn til dette Punkt, have Hjemmel i Loven til endog at kunne fremtvinge et bedre Forhold i denne Henseende. Jeg tror derfor ikke, at denne Vebreidelse mod mig er fuldkommen rigtig. Dette med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører sagde. Da han ikke nærmere indlød sig paa Spørgsmaalets Realitet, er der heller ikke Anledning for mig til videre at indlade mig derpaa. Jeg skal endnu kun takke den ærede Minister for det velvillige Svar, han har givet mig i denne Henseende, idet jeg bemærker, at jeg ingenlunde har bebrejdet den ærede Minister, at han ikke havde havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Jeg tror, at jeg kun brugte det Udtryk, at det gjorde mig ondt, at han ikke havde havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Siden jeg har Ordet, skal jeg dog endnu gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad den ærede Minister ansøgte om, hvorledes Forholdet vilde stille sig, naar under en stærk